

Hristos, modelul terebinților din ultima generație

Vineri, **4 august 2017** - Gili Cârstea

Hristos a deschis o cale consacrată, a intrat „dincolo de perdeaua dinlăuntru templului” ca înainte-mergător al nostru, și ne invită să-L urmăm:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23).

Este o invitație, nu o poruncă. Dacă cineva „voiește.” Și presupune trei aspecte: a) „să se lepede de sine,” b) „să-și ia crucea în fiecare zi,” și c) „să Mă urmeze.”

Mai întâi, este instructiv să înțelegem cum a deschis Hristos această cale consacrată, „calea cea nouă și vie,” cum a mers El pe ea și de ce este necesar să înțelegem ce implică pentru noi această invitație extrem de onorantă.

Pavel spunea că această cale „nouă și vie” trebuie văzută „în trupul Său” (Evrei 10:20). În acest trup a fost făcută ispășirea (at-one-ment) în Betleem, prin unirea omenescului cu divinul pentru prima oară de la căderea lui Adam (DA 161). Astfel a pășit El în Sfânta Sfintelor – locul unde omeneșul și divinul se unesc – înaintea noastră, devenind prototipul pentru noua familie omenească, al doilea Adam.

Maria a născut un copil după chipul și asemănarea ei, din spermatozoidul lui David (Rom 1:3), adică un membru al familiei omenești, așa cum spusese Domnul lui Moise (Deut 18:15). În acest templu Dumnezeu a așezat Șekina, Duhul Sfânt, sistemul de operare divin, și El a devenit astfel Emanuel, Dumnezeu cu noi. Un legământ de pace a fost semnat între guvernarea divină și familia omenească. Ispășirea a fost realizată. Dumnezeu și omul sunt din nou împreună, așa cum erau în Eden. În inima primului pământean, după căderea lui Adam, a fost scrisă legea, Dumnezeu făcând astfel din El capul unei noi familii umane.

Așa a fost deschisă calea consacrată către desăvârșirea creștină.

Să vedem acum în ce fel a pășit pe această cale Hristos, această făptură nouă, cu adevărat de o nouă ordine în univers, cu adevărat „cel dintâi înviat din morți.” A reușit El să Se țină departe de „calea împăraților lui Israel,” deși născut sub apriga lege a eredității? A onorat El înalta chemare de Sol al Domnului, într-o societate încarcerată de principiile Babilonului – educația, cultura, exercitarea voinței, efortul omenesc – și îmbătată de vinul lui?

Timp de 30 de ani a stat alături de familia Sa, lucrând în atelierul lui Iosif spre a ușura povara financiară a familiei. Știm puține lucruri despre El în această perioadă, cel mai notabil eveniment fiind vizita la Templu în care a avut o

conversație cu rabinii cei mai de seamă, și pe care i-a uimit cu profunzimea întrebărilor Lui. Nu a absolvit nicio instituție de învățământ superior, teologic sau de altă natură. Nici măcar nu a urmat cursuri de scurtă durată la vreo școală bună din Ierusalim. Cu siguranță că ar fi fost cel mai strălucit elev al școlii lui Gamaliel. Putea absolvi *magna cum laude* orice universitate din Atena sau Alexandria. Cu siguranță că devenea repede un membru de frunte al Sinedriului. Nu există nicio îndoială că urma imediat înscăunarea ca mare preot, cu capacitățile și capacitățile Lui.

El nici nu a călătorit prin lume spre a-și dezvolta cultura. Nu a vizitat personalități marcante ale vremii Lui, locuri sacre ale diverselor civilizații sau muzee celebre. Nu a citit lucrări de artă, tratatele juridice ale marilor imperii sau capodoperele literare ale lumii. Nici măcar o simplă vizită la Atena, Roma sau Alexandria.

Nu a practicat niciun fel de exercițiu pentru dezvoltarea sau perfecționarea voinței. Erau și pe vremea Lui tot felul de antrenori și călăuzitori de conștiințe, dar El nu s-a înscris la vreun astfel de curs.

Nici nu a făcut vreodată eforturi pentru performanțe superioare în viața zilnică. Nu făcea culturism în niciun domeniu, fizic, mental sau spiritual.

Natura divină cu care era unit nu L-a împins pe acest drum. Era inutil și păgubos în același timp. Fiind conectat la Marele Server divin, El avea acces instantaneu la suma totală a cunoștințelor universului, realitatea absolută în toată vastitatea ei infinită. Iar El nu se sfia să repete mereu sursa acestei excepționale comori: „Tatăl, care locuiește în Mine.”

Revenim acum la invitația pentru noi.

„Să se lepede de sine.”

Este probabil cea mai teribilă provocare cu care a fost cineva confruntat vreodată. Pavel numea aceasta „răstignirea eului” sau moartea omului cel vechi.

Ce este „omul cel vechi,” sau omul firesc? Este omul normal, așa cum se naște el de la Cain până astăzi. Un templu gol. O locuință în care „slava” nu mai este. Icabod. Sub legea păcatului și a morții. Slujitor al păcatului. Rob al nelegiurii.

Înțelegerea și acceptarea acestei realități, urmată de dorința disperată ca această realitate să fie schimbată de Dumnezeu, este primul pas pe Calea consacrată. Abia când a văzut de ce este capabil a strigat David după ajutor: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Ps 51:10). Acesta trebuie să fie laitmotivul rugăciunii urmașilor lui Hristos în fiecare zi până la Nuntă.

„Să-și ia crucea în fiecare zi.”

O astfel de atitudine a minții ne așează în conflict mortal cu omul cel vechi, ceea ce aduce purtarea crucii în fiecare zi. Omul cel vechi nu vrea în ruptul capului să fie răstignit. Turbează când ne aude cerând răstignirea lui, și va face imposibilul să ne arunce în cele mai disperate situații doar ca să ne convingă că fără el suntem pierduți. Într-o lume în care „omul cel vechi” este în centrul atenției și stăpânul absolut, cei care cer răstignirea lui au și pornit deja pe drumul crucii. Crucea aceasta va fi pâinea și apa noastră până la Nunta Mielului.

„Să Mă urmeze.”

Soluția lui Dumnezeu este unirea omenescului cu divinul. Spre acest țel final există o cale consacrată de pașii lui Hristos. El a intrat primul în această experiență, și ne invită să-L urmăm „dincolo de perdea.” Întruparea nu s-a terminat, așa cum am crezut noi. Dumnezeu are o lucrare de făcut cu noi, pe care o numește „continuarea întrupării lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709). Acesta este sensul invitației lui Hristos de a-L urma.

Terebinții neprihănirii din ultima generație vor vedea urâciunea pustiirii așezată în locul sfânt, în cele două aspecte ale ei. Primul, la nivel global, unde omul fărădelegii se dă drept Hristos și suflă asupra închinătorilor lui influența demonică a vinului Babilonului. Al doilea, la nivel individual, unde legea păcatului este așezată în locul sfânt al inimii lor, de unde asigură permanenta despărțire de Dumnezeu, în timp ce sugerează religiozitate și moralitate acceptabilă.

Vor vedea urâciunea pustiirii în ambele ei aspecte, și o vor condamna în ambele ei aspecte. Pe planeta asta, unii au fost omorâți pentru mult mai puțin decât atât. Exact în aceasta stă geniul și succesul misiunii lor: „Ei nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apoc 12:11). Doar oameni cu o asemenea mentalitate vor putea așeza funia de gâtul lui Azazel spre a-l duce în pustia din care nu există întoarcere.